

Sygn. akt IIIUa 24/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Obrębska
Sędziowie:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak SSO Teresa Suchcicka (spr.)
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Ossowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 września 2015r. w O.

sprawy z odwołania małoletniego M. Z., reprezentowanego przez przedstawicielkę ustawową J. Z.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji M. Z., reprezentowanego przez przedstawicielkę ustawową J. Z.

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 22 października 2014r. sygn. akt IV U 117/14

orzeka:

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 22.04.2014r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. Nr (...). (...).2.171.2014 utrzymał w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w P. z dnia 21.02.2014r., Nr (...), zaliczając małoletniego M. Z. do osób niepełnosprawnych okresowo do dnia 31.03.2017 r. Zgodnie z orzeczeniami wydanymi przez (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w P., jak też przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W., małoletni M. Z. wymaga konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji (pkt 8 orzeczenia PZOoN z dnia 21.02.2014 roku), nie wymaga zaś konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji (pkt 7 orzeczenia PZOoN z dnia 21.02.2014 r.).

M. Z. reprezentowany przez przedstawicielkę ustawową – matkę – J. Z. wniósł odwołanie od powyższego orzeczenia. W odwołaniu wskazano, że wnioskowana jest zmiana zaskarżonego orzeczenia w pkt 7, (tj. konieczności stałej lub

długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji) oraz w pkt 9 (tj. spełnianie przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym). Zdaniem matki małoletniego M. Z., jej syn wymaga stałej opieki, ale nie został przebadany przez lekarza orzecznika.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 22 października 2014r. w sprawie IV U 117/14 oddalono odwołanie od zaskarżonej decyzji.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji stanowiły następujące ustalenia i wywody prawne:

Sąd podniósł, iż spór w sprawie sprowadzał się do ustalenia czy stan zdrowia małoletniego M. Z. wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, a także czy spełnia on przesłanki warunkujące możliwość niestosowania się do niektórych znaków ruchu drogowego dotyczących ruchu lub postoju, zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym. Pozwany potwierdzając orzeczenie (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w P. zakwalifikował odwołującego do osób niepełnosprawnych okresowo do 31.03.2017r., według symbolu przyczyny niepełnosprawności O3-L 06-E.

Sąd przytoczył treść art. 4a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721, z późn. zm.): „Osoby, które nie ukończyły 16 roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującą konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku.” Zgodnie z art. 4 ust. 4 ustawy: „Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.”

Sąd Rejonowy dopuścił w niniejszej sprawie dowód z opinii biegłych z zakresu kardiologii, neurologii i laryngologii, który został przeprowadzony na podstawie badania małoletniego i dokumentacji medycznej złożonej w aktach, celem ustalenia czy schorzenia występujące u małoletniego powodują, że wymaga on konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, a także czy spełnia on przesłanki warunkujące możliwość niestosowania się do niektórych znaków ruchu drogowego dotyczących ruchu lub postoju, zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym.

Na podstawie wyników badania stwierdzono u M. Z. przebyte zapalenie opon mózgowo – rdzeniowych o niejasnej etiologii, padaczkę, obustronny głęboki niedosłuch zmysłowo – nerwowy z implantem ślimakowym po stronie prawej, wadę serca, która istnieje od urodzenia i jaskrę dziecięcą. Schorzenia te, w ocenie biegłych powodują u małoletniego odwołującego niepełnosprawność, która datuje się od lipca 2006 roku i ma charakter okresowy do 31.03.2017 roku (kod O3-L 6E). Jednocześnie, jak wskazali biegli, stan zdrowia małoletniego M. Z. nie powoduje konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Z opinii biegłych nie wynika również, by M. Z. spełniał przesłanki warunkujące możliwość niestosowania się do niektórych znaków ruchu drogowego dotyczących ruchu lub postoju, zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (opinia biegłych, k.12-15 akt).

Zatem, biegli powołani w niniejszej sprawie, w pełni zgodzili się z orzeczeniem wydanym przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. w dniu 22 kwietnia 2014 roku.

Odpis przedmiotowej opinii został doręczony stronom postępowania wraz z zobowiązaniem, by ewentualne uwagi i zastrzeżenia do opinii każda ze stron zgłosiła w terminie 7 dni od daty doręczenia odpisu opinii – pod rygorem ich

pominięcia na dalszym etapie postępowania. Pomimo określonego terminu, żadna ze stron, aż do dnia wyrokowania, tj. do dnia 22 października 2014 roku nie zgłosiła uwag i zastrzeżeń do opinii biegłych, sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania, żadna też nie sprecyzowała jakichkolwiek wniosków procesowych.

Wobec braku wniesienia w określonym terminie uwag i zastrzeżeń do opinii, należało uznać, że obie strony postępowania zgadzają się z jej treścią lub przynajmniej, że nie zamierzają jej kwestionować.

Zdaniem Sądu Rejonowego, opinia w pełni zasługiwała na uwzględnienie, a wnioski, które są w niej zawarte, zgodne są z orzeczeniem (...). Sąd podniósł, iż mając na względzie treść opinii biegłych, nie mógłby wydać orzeczenia sprzecznego z wnioskami zawartymi w tej opinii. Powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2006 roku (sygn. akt: I CSK 166/06) „Z przyjmowanej powszechnie zasady, iż sąd jest najwyższym biegłym, nie można wyprowadzać wniosku, że może biegłego zastępować, a to oznacza, że jeżeli do poczynienia ustalenia istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości specjalne, sąd nie może dokonywać ich sam, nawet gdyby miał w tej dziedzinie odpowiednie kwalifikacje merytoryczne...”. Kierując się powyższymi względami Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Od powyższego wyroku **apelację złożyła przedstawicielka małoletniego**, która wniosła o zmianę wyroku poprzez ustalenie, iż małoletni wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji tj. zmianę pkt 7 orzeczenia (...) w P. z dnia 21.02.2014r. Podniosła, iż małoletniego syna nie badał ani okulista, ani laryngolog – biegli z zakresu jego głównych schorzeń.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy, po uzupełnieniu postępowania dowodowego – dopuszczenia dowodu z opinii biegłych z zakresu okulistyki i laryngologii - ustalił, iż schorzenia występujące u M. Z. ze względu na narząd wzroku nie kwalifikują go do osób niepełnosprawnych. Ma pełną ostrość wzroku bez korekcji okularowej, pola widzenia nie są ograniczone w stopniu, który dawałby podstawy do zaliczenia go do osób niepełnosprawnych. Z przyczyn okulistycznych nie wymaga koniecznej i długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby, nie występuje ograniczenie możliwości samodzielnej egzystencji.

Ponadto niepełnosprawność u M. Z. spowodowana obustronnym głębokim niedosłuchem (słuch protezowany) nie powoduje ograniczenia w samodzielnym poruszaniu się i przemieszczaniu na poziomie uzasadniającym możliwość niestosowania się do niektórych znaków drogowych dotyczących ruchu drogowego lub postoju, zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym Dz. U..2012.1137 j.t. M. Z. z przyczyn laryngologicznych został zaliczony do osób niepełnosprawnych do dnia 31.03.2017r. jednakże **nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w związku z ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.**

Zdaniem Sądu Okręgowego, powołani w sprawie biegli lekarze sądowi z zakresu okulistyki i laryngologii dysponowali wiadomościami specjalistycznymi, niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy. Wydanie opinii poprzedzone zostało analizą dokumentacji medycznej małoletniego oraz przeprowadzonym z nim wywiadem i badaniem przedmiotowym. W treści opinii biegli w sposób wyczerpujący ustosunkowali się do rozpoznanych u M. Z. schorzeń oraz ocenili ich wpływ w kontekście orzeczenia o niepełnosprawności, w szczególności zaskarżonego pkt 7 orzeczenia.

Nadto, w ocenie Sądu Okręgowego, wydane opinie na których Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie zawierają również fachowe, przekonujące uzasadnienie przyjętych przez biegłych stanowisk, które jednoznacznie kwalifikują małoletniego jako osobę niepełnosprawną, nie wymagającą koniecznej i długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku z ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Należy podkreślić, że ocena wartości opinii biegłych powołanych w postępowaniu przed Sądem pierwszej i drugiej instancji nie nasuwa wątpliwości, co do prawidłowości ich sporządzenia. Opinie te zostały wydane przez specjalistów z zakresu schorzeń występujących u małoletniego, po uprzednim zapoznaniu się z jego dokumentacją medyczną oraz po jego przebadaniu. Wnioski wyprowadzone z tych opinii są jasne, logiczne i należyście umotywowane. Tok rozumowania biegłych został klarownie przedstawiony, z powołaniem na konkretne okoliczności sprawy, a ocena stanu zdrowia chłopca dokonana przez biegłych odnosiła się do czynników określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721, z późn. zm.):

Wobec powyższego podniesione w apelacji zarzuty nie są zasadne. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku wielokrotnie potwierdzanym w judykaturze, że samo niezadowolenie strony z opinii która nie odpowiada jej oczekiwaniom nie jest podstawą do przeprowadzania kolejnych opinii przez biegłych, potrzeba przeprowadzenia kolejnego dowodu opinii biegłego powinna być uwarunkowana okolicznościami sprawy (nowym materiałem dowodowym lub nowymi okolicznościami co do których biegły miałby się wypowiedzieć) a nie wyłącznie niezadowoleniem strony z treści opinii. Celem opinii biegłych jest wyjaśnienie spornych okoliczności wymagających wiedzy specjalistycznej a nie wydanie opinii przychylniej dla strony licząc na jej zadowolenie (por. orzeczn SA (...) 15.01.2013r. III AUa 651/12 oraz SA (...) z 24.01.2013r III AUa 1046/12).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.